

Σύνθημα: Θέλω να...

Παρασύνθημα: Αλλάξω τον κόσμο!

Έλενα Περικλέους

ΚΑΠΟΥ, ΚΑΠΩΣ, ΚΑΠΟΤΕ...

- Δεν θα καταφέρεις ποτέ να με νικήσεις στο τάβλι! Είμαι καταπληκτικός παίκτης. Έχω και τη θεία πρόνοια με το μέρος μου. Έχω και θεϊκή τύχη με τις ζαριές.
- Τι μας λες καλέ; Δεν θα ρίξει και μια ζαριά καλή και για μένα η ζωή; Άκουσα πως έχει ο καιρός γυρίσματα.
- Μια ζαριά καλή μπορεί να ρίξει και για σένα η ζωή. Απ' ό,τι βλέπω όμως μία δεν είναι αρκετή! Χα!
- Και ο καιρός που έχει γυρίσματα;
- Μου χάλασε ο τροχός τον τελευταίο αιώνα. Όσο και να προσπαθώ να τον γυρίσω, δεν λέει να πάρει μπρος.
- Καιρός να κάνεις κάτι δραστικό. Εξάλλου Θεός είσαι. Δεν μπορείς πλέον να παρακολουθείς αδρανής.
- Όσο και να προσπάθησα δεν λέει να πάρει μπρος. Κάτι σοβαρό τον κρατά ακίνητο. Ούτε ο Λεονάρτο Ντα Βίντσι που τον φώναξα προχθές για να τον διορθώσει δεν τα κατάφερε. Κάποια υπερφυσική δύναμη λέει έχει μπλοκάρει τα γρανάζια του.
- Ο Αϊνστάιν;
- Απασχολημένος με την αναθεώρηση της θεωρίας του χάους. Προσπαθεί και εκείνος να ανακαλύψει πως θα κλείσει τη μαύρη τρύπα που απορροφά κάθε ελπίδα.
- Ναι, αλλά τα πράγματα δεν κινούνται. Τελματώσαμε. Κολλήσαμε στη λάσπη. Κάτι πρέπει να γίνει.
- Εσύ, εσύ τι κάνεις γι' αυτό;
- Θεέ μου! Να δούμε τι άλλο θα ακούσω σε αυτή την αιωνιότητα!
- Δεν άκουσα απάντηση!
- Εγώ είμαι ένα απλό, τίμιο, μα άσημο ανθρωπάκι. Τη μοίρα μου άλλοι την καθορίζουν. Δεν λέμε τώρα ονόματα!
- Αυτοί οι άλλοι λοιπόν, αυτή ακριβώς τη στιγμή, σου δίνουν οδηγίες να αναλάβεις την κατάσταση έκτακτης ανάγκης και να καθαρίσεις!
- Τα πατώματα;

- Και τα πατώματα αν χρειαστεί. Ανακάλυψα ένα θεϊκό καθαριστικό πατωμάτων! Κάνει τα πατώματα να λάμπουν.
- Τι λες να κάνω δηλαδή;
- Να την κάνεις!
- Και το παιχνίδι;
- Έτσι κι αλλιώς θα χάσεις.
- Έφυγα...
- Καλή τύχη.
- Μόνο αυτό θα μου πεις;
- Ο Θεός μαζί σου!
- Χα! Σε ξέρουμε καλά!
- Το εννοώ. Θα σε παρακολουθώ! Έχω και τα κιάλια μου εδώ στο πλάι. Μπόλικο καφέ δυνατό για να μην αποκοιμηθώ και χάσω επεισόδια. Αν χρειαστεί θα στείλω την ομάδα άμεσης παρέμβασης.
- Τώρα σωθήκαμε! Τους ξέρω καλά. Τόσα χρόνια βολεμένοι δίπλα από το Θεό, το μόνο σίγουρο πως καθόλου άμεση δεν θα είναι η παρέμβασή τους. Άλλο θα χρειαστώ.
- Λέγε.
- Τη μαγική βαλίτσα.
- Καλά πού τη θυμήθηκες τώρα; Εκεί που είναι καταχωνιασμένη, αμφιβάλλω αν θα είναι σε κατάσταση χρήσης.
- Είπαμε, είσαι Θεός, αλλά μην υποτιμάς τη μαγική βαλίτσα.
- Δεν την υποτιμώ. Μην ξεχνάς πως εγώ τη δημιούργησα, και είμαι πολύ περήφανος γι' αυτό.
- Όπως και τον κόσμο όλο. Είσαι και γι' αυτόν περήφανος;
- Δεν θα το έλεγα. Και ντρέπομαι γι' αυτό.
- Λοιπόν, τη μαγική βαλίτσα και έφυγα.
- Να προσέχεις!
- Να με προσέχεις!
- Θα τα καταφέρεις;
- Θα τα καταφέρουμε!

ΘΕΛΩ ΝΑ...

Παίρνω λοιπόν τη μαγική βαλίτσα. Κάνω ένα γρήγορο έλεγχο στο περιεχόμενό της. Είναι λες και δεν πέρασε μια μέρα. Όλα στη θέση τους όπως τότε. Τότε που είχα αναλάβει την προηγούμενη μου αποστολή. Είμαι απόλυτα σίγουρη πως λειτουργούν ακριβώς όπως πρέπει. Ας λέει ο Θεός. Η βαλίτσα και το περιεχόμενό της είναι μαγική και η μαγεία δεν χάνεται, ούτε μπαγιατεύει, ούτε χαλά, ούτε χάνει τη δύναμη της, φτάνει να την πιστεύεις. Και εγώ την πιστεύω όπως τότε. Όπως πάντα. Λες και δεν πέρασε μια μέρα...

Έριξα μια ματιά στον μεγάλο καθρέφτη της αίθουσας ακροάσεων του παραδείσου. Τα κόκκινα ατίθασα μαλλιά μου είναι τόσο μπερδεμένα όσο είναι αναμενόμενο. Οι φακίδες στο πρόσωπό μου το ίδιο έντονες. Βλέπετε ποτέ δεν βάζω αντηλιακό, και ο ήλιος στον παράδεισο είναι κάτι παραπάνω από έντονος. Είναι βλέπετε ο ήλιος της αλήθειας. Η πρώτη αλήθεια είναι πως έχω έντονες φακίδες και η δεύτερη αλήθεια είναι πως τις αγαπώ τις φακίδες μου.

Το σκισμένο στα γόνατα τζιν μου εξακολουθεί να είναι ανυπόφορα και αδιόρθωτα σκισμένο. Κάθε σκίσιμο και μια ανάμνηση από τα ατέλειωτα παιχνίδια μου στις κρυφές γωνιές του παραδείσου. Το μακό μπλουζάκι μου με το ξεθωριασμένο γαλανό χρώμα του ουρανού εξακολουθεί να γράφει με φωτεινά κόκκινα γράμματα πως «ΘΕΛΩ ΝΑ...»

Ναι, μια ζωή θέλω να...

Σήμερα. Τώρα όμως, θέλω να... φέρω σε επιτυχία τη μυστική μου αποστολή. Μια τόσο μυστική αποστολή που ούτε εγώ δεν την ξέρω. Αμφιβάλλω αν την ξέρει και ο ίδιος ο Θεός, και ας μου την ανάθεσε. Ξέρω όμως πολύ καλά πως πρέπει να ξανακάνω τον τροχό να γυρίζει. Για να πάρουν τα πράγματα μπρος και να ξεκινήσουν να λειτουργούν.

Ρίχνω ακόμη μια ματιά στον καθρέφτη του παραδείσου. Οι ρυτίδες γύρω από τα μάτια μου έχουν πλέξει στεφάνια. Δεν είμαι πια νέα. Έχουν εξάλλου περάσει αιώνες από τότε. Τι σε νοιάζει όμως για τις ρυτίδες μπροστά στην αιωνιότητα; Οι γκριζες τρίχες ξεχωρίζουν ανάμεσα στην κόκκινη λάμψη των αιώνια ανυπόφορων μαλλιών μου.

Παίρνω την μαγική βαλίτσα μου στο ένα χέρι και το χαρταετό μου στο άλλο.

Είμαι έτοιμη! Είμαι αλήθεια έτοιμη; Να κάνω τι;

Κοιτάζω τον χαρταετό μου και ταξιδεύω στο χτες. Ξέχασα να σου πω πως ο χαρταετός μου είναι τόσο μικρός που χωράει στην τσέπη του σκισμένου μου τζιν και στην παλάμη μου. Είναι χαρταετός έκτακτης χρήσης. Αναδιπλώνεται κάθε φορά που τον χρειάζομαι για να ταξιδέψω. Απλώνει σαν τεράστιος αετός και με ταξιδεύει όπου περισσότερο ποθώ. Υπάρχουν και άλλα πτητικά μέσα στη μαγική βαλίτσα αλλά δεν είναι της ώρας να αποκαλύψω τα μυστικά τους. Για όλα ξέρεις υπάρχει η κατάλληλη ώρα.

Ταξιδεύω λοιπόν στο χτες. Σε όλες τις περιπέτειες που είχα στους μακρινούς πλανήτες που κατά καιρούς ταξίδεψα σε μυστικές αποστολές. Είμαι βλέπετε μυστική πράκτορας. Στην υπηρεσία του Θεού, που με νικά πάντα, αιώνες τώρα στο τάβλι, και του το συγχωρώ, παρόλο που ξέρω πως καμιά φορά, όταν τα βρίσκει σκούρα, μπορεί και να με κλέψει χρησιμοποιώντας τα μικρά θαύματα, που έχει κρυμμένα στη δεξιά του τσέπη, για ώρα ανάγκης, και τότε του έρχονται διπλές και εξάρες, ανάλογα με τις ανάγκες πάντα του παιχνιδιού.

Πρέπει να σου πω κάτι για το Θεό. Δεν ξέρει να χάνει. Όχι τόσο γιατί τον ενοχλεί η ήττα, αλλά γιατί είναι ένα μεγάλο παιδί. Δεν θα μεγαλώσει ποτέ, όσες αιωνιότητες και να περάσουν. Του αρέσουν βλέπεις τα θαύματα και τα πιστεύει. Του αρέσει να δημιουργεί, να παίζει, να σε πειράζει, να τρώει στα κρυφά λιχουδιές, παρόλο που το ζάχαρό του είναι στα ύψη... Του αρέσουν με άλλα λόγια όλα όσα αρέσουν στα παιδιά. Αλλά το αγαπημένο του είναι το κρυφτό. Παρόλο που είναι πανταχού παρόν, κανένας δεν τον βρίσκει ποτέ, παρά μόνο αν βαρεθεί το παιχνίδι και φανερωθεί μόνος του.

Αρκετά όμως για τον Θεό, εξάλλου αφού τον κουβαλώ μαζί μου θα εμφανίζεται στην παρέα μας συχνά-πυκνά.

Κάθε ταξίδι και μια μυστική αποστολή. Κάθε μυστική αποστολή και ένα καινούριο παράσημο από τον μεγαλοδύναμο. Κάθε παράσημο και ένας καινούριος φιόγκος στην ουρά του χαρταετού μου.

Τον λατρεύω τον χαρταετό μου. Λατρεύω και τη μαγική μου βαλίτσα. Αγαπώ και τον κόσμο. Και πρέπει να τον σώσω. Δεν είμαι υπερηρωίδα ή μήπως είμαι; Το μόνο που έχω είναι τον χαρταετό μου, τη μαγική μου βαλίτσα και το «ΘΕΛΩ ΝΑ...» μου.

Και τώρα αρκετά με τη φλυαρία. Ήρθε η ώρα για δράση.

Ας γίνει το θέλημά του...

Αναδιπλώνω τον χαρταετό μου λοιπόν και το ταξίδι μας ξεκινά.

Γιατί όπως είπε και ο σπουδαίος αγαπημένος ποιητής Οδυσσέας Ελύτης πρέπει: «Να γίνεσαι Άνεμος για τον Χαρταετό και Χαρταετός για τον Άνεμο ακόμη και αν δεν υπάρχει Ουρανός».